

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 2946/05
21.11.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Snežane Andrejević, predsednika veća, Sonje Brkić, Spomenke Zarić, Slađane Nakić-Momirović i Sofije Vagner-Ličenoski, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog "BB", radi naknade štete, odlučujući o reviziji tužioca, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Zrenjaninu Gž. I 376/05 od 5. septembra 2005. godine, u sednici veća od 21.11.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca, izjavljena protiv presude Okružnog suda u Zrenjaninu Gž. I 376/05 od 5. septembra 2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Kikindi P. 1. 622/2003 od 24.5.2005. godine stavom prvim izreke usvojen je tužbeni zahtev tužioca, a stavom drugim tuženi je obavezan da tužiocu na ime naknade nematerijalne štete isplati ukupno 218.400,00 dinara i da mu naknadi troškove postupka u iznosu od 26.276,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od presuđenja pa do isplate. Stavom trećim izreke odbijen je tužbeni zahtev tužioca za naknadu štete usled pretrpljenih duševnih bolova zbog umanjene životne aktivnosti a preko dosuđenog iznosa od 174.720,00 dinara pa do traženih 640.000,00 dinara i preko dosuđenog iznosa od po 21.840,00 dinara na ime pretrpljenih fizičkih bolova i straha, pa do traženih po 80.000,00 dinara, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

Presudom Okružnog suda u Zrenjaninu Gž. I 376/05 od 5. septembra 2005. godine, odbijene su žalbe parničnih stranaka i potvrđena je prvostepena presuda.

Protiv drugostepene presude tužilac je blagovremeno izjavio reviziju, zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu u smislu člana 399. ZPP ("Službeni glasnik RS", 125/04), i našao da revizija nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti. Nema ni bitne povrede iz stava 2. tačka 12. istog člana, na koju revizija neosnovano ukazuje, budući da je pobijana presuda jasna, nije protivurečna i sadrži sve razloge o odlučnim činjenicama.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilac je kod tuženog radio kao ___ uređaja u periodu od 1.4.1981. godine, a 5. avgusta 1992. godine je raspoređen na posao radnika obezbeđenja. Zbog uslova rada, tužilac je oboleo od profesionalnog oboljenja - ___, zbog koje je došlo do potpunog gubitka radne sposobnosti, pa je tužiocu rešenjem Republičkog fonda PIOZ Filijala Kikinda utvrđeno pravo na invalidsku penziju počevši od 31.7.2003. godine. Nalazom i mišljenjem veštaka utvrđeno je da je tužiocu životna aktivnost umanjena za 80%, a utvrđen je i intenzitet i trajanje fizičkih bolova i straha. U postupku restruktuiranja tuženog, koji je započet odlukom Agencije za privatizaciju od 27.6.2003. godine i okončan zaključenjem ugovora o kupoprodaji društvenog kapitala tuženog putem javnog tendera dana 5. septembra 2004. godine, između Agencije za privatizaciju kao prodavca i "VV" kao kupca, tužilac je prijavio potraživanje nematerijalne štete po osnovu profesionalnog oboljenja u iznosu od 350.000,00 dinara. Usvojenim programom restruktuiranja predviđeno je da se sva prijavljena potraživanja otpisuju u iznosu od 72,7%, a da se namiruju i u preostalom delu osnovanog zahteva.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno je u nižestepenim presudama primenjeno materijalno pravo kada je odbijen deo tužbenog zahteva tužioca preko iznosa naknade nematerijalne štete dosuđenih prvostepenom presudom.

Naime, kako je tužilac oboleo od profesionalnog oboljenja, tuženi je u obavezi da mu naknadi nastalu nematerijalnu štetu u smislu čl. 173. i 174. Zakona o obligacionim odnosima i člana 96. Zakona o radu. Visina pravične naknade koja tužiocu pripada po osnovu pretrpljenih duševnih bolova zbog umanjene opšteživotne aktivnosti, pretrpljenog straha i fizičkih bolova, pravilno je utvrđena, u skladu sa članom 200. Zakona o obligacionim odnosima, i to za pretrpljeni duševni bol 640.000,00 dinara a za pretrpljeni strah i fizički bol po 80.000,00 dinara.

Prema članu 23a. Zakona o privatizaciji ("Službeni glasnik RS", br. 38/01), Program restruktuiranja donet u skladu sa ovim zakonom ima snagu izvršne isprave i smatra se ugovorom kojim se utvrđuje visina i način

izmirivanja potraživanja poverilaca koja su u njemu utvrđena. Stavom drugim je predviđeno da ako se po donošenju programa restrukturiranja protiv subjekta privatizacije, odnosno kupca kapitala, pokrene postupak pred nadležnim organom, nadležni organ je dužan da u slučaju kad je potraživanje osnovano, obaveže subjekat privatizacije, odnosno kupca kapitala, na isplatu potraživanja na način predviđen programom restrukturiranja.

S obzirom na citirani član 23a. Zakona o privatizaciji, kao i na odredbu člana 20. istog zakona i člana 19. Uredbe o postupku i načinu restrukturiranja preduzeća i drugih pravnih lica ("Službeni glasnik RS", br. 1/02), odredbe programa restrukturiranja primenjuju se na sve poverioce čija su potraživanja dospela pre odpočinjanja postupka restrukturiranja a nisu naplaćena, kao i na sve poverioce čija su potraživanja dospela u toku postupka, zaključno da danom njegovog okončanja. Kako je tužiočevo potraživanje prijavljeno u postupku restrukturiranja, njegov tužbeni zahtev pravilno je odbijen preko 27,3% visine njegovog opravdanog potraživanja, a revizijom se neosnovano ističe pogrešna primena materijalnog prava.

Iz navedenih razloga, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci, na osnovu člana 405. stav 1. ZPP.

Predsednik veća

sudija

Snežana Andrejević, s.r.

Za tačnost opravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

ljm